

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-2259-6172

จากหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ฉบับวันที่ 13 เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2562 หน้า 3 มูลค่าข่าว 991,512.-

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

หนึ่งในนักแสดงเรื่องผ่านบทเพลง

นิทานมีชีวิต

- ป้อมยาม
กรุงพชรบุรี

เรื่องเล่าหรือนิทานแบบไหนที่ฟังหรืออ่านแล้วรู้สึกว่ามีชีวิต และทำให้รู้สึกสนุก อยากฟัง อยากรู้ ต่อต่อไปเรื่อยๆ ...

นี่คือส่วนหนึ่งของเวทีแลกเปลี่ยน Spiriyual talks on campus #4 ของสวนเงินมีมา และสสส.(สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ) เรื่อง **นักเล่านิทาน เมื่อเรื่องเล่ามีชีวิต** โดยวิทยากรที่เป็นนักเล่าเรื่อง ผ่านตัวหนังสือและบทเพลง

จารุภา วะสี นักวิจัย นักวิชาการอิสระ ปัจจุบันเป็นผู้จัดการอุทยานการเรียนรู้พิพิธภัณฑ์แม่ และเคยทำงานวิจัยว่าด้วยเรื่อง Gifted Adult เปิดประเด็นเรื่องการศึกษา เพื่อที่จะโยงถึงการเล่าเรื่องในยุคก่อนจนถึงยุคปัจจุบันว่า “การศึกษาในปัจจุบัน มันใช่การเรียนรู้โลกหรือเปล่า ใช่การเล่านิทานหรือเปล่า เราบอกว่ามันใช่ ถ้าอย่างนั้น เวลาเล่าเรื่องตามหนังสือเรียนหรือทฤษฎี เราก็เล่าเรื่องเข้าไปตามศาสตร์ที่เราเรียนมา เราต้องถามกับตัวเองก่อนว่า แล้วความจริงในโลกมีมากน้อยแค่ไหน เราจะยอมให้ตัวเราเชื่อมโยงกับความจริงในระดับไหน”

เธอตั้งคำถาม และโยงไปถึงการเล่า

เรื่องของ **นิพัทธ์พร เพ็งแก้ว** ว่า นักเขียนคนนี้มีผลงานเขียนหนังสือกว่า 40 เล่ม รวบรวมอีกประมาณ 10 เล่ม คนที่มีเรื่องเล่าขนาดนี้ ก็คงต้องมีความอยากรู้อยากเห็นมากๆ เหมือนการเชื่อมต่อจิตวิญญาณเข้ากับสิ่งที่อยากรู้จริงๆ “สำหรับเราแล้ว คนเล่าเรื่องที่มีเสน่ห์น่ารักมากๆ คงเป็นคนที่ปรารถนาจะรู้จักโลกและความจริง เมื่ออยากรู้ความจริง ก็ทำให้เขาเชื่อมกับแหล่งความรู้จริงๆ ไม่ใช่มีเฉพาะในตำรา ถ้าเราไปอ่านผลงานเขียนของเขา ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวความจริงของมนุษย์ ความสุข ความเศร้า เขาทำงานกับตัวเองเยอะ และสื่อสารต่อความจริงที่เจอ” จารุภา กล่าว ส่วน **นิพัทธ์พร เพ็งแก้ว** นักเล่า

นิทานและเรื่องเล่าที่หลายคนเคยได้ยินได้ฟัง ไม่ว่าจะเป็น สัตว์ป่า ผีเสื้อ ดอกไม้ พุดได้ อาจต้องมองให้ลึกกว่าจินตนาการ

เธอบอกว่า ทุกแห่งหนในโลกนี้คนที่ปฏิบัติวิปัสสนาถึงที่สุด จะสื่อสารเรื่องเหล่านี้ได้

“อย่างอินเดียแดงสื่อสารกับเทพธรรมชาติได้ ในยุคที่ไม่มีภาษาก็มีการนำเรื่องเหล่านี้ออกมาเล่าให้ฟัง แต่เมื่อมีภาษาพูด ก็แน่นอนว่าปรัชญาอันเหล่านี้จะถูกทำลายไป มีบางกลุ่มที่ยังสื่อสารได้ และเล่าสิ่งเหล่านี้ออกมาเป็นนิทาน เนื่องจากการเรียนรู้จากบรรพบุรุษหรือครูบาอาจารย์สมัยก่อน ไม่ใช่สอนกันผ่านคำพูดอย่างเดียว”

นั่นทำให้ตัวเธอ สนใจในศาสตร์

ต่างๆ ทั้งวรรณคดี วัฒนธรรม พุทธศาสนา ประวัติศาสตร์และศิลปะ และเมื่อสนใจก็อยากหาความรู้ โดยเรียนรู้ผ่านครูบาอาจารย์ที่เป็นสุดยอดของศาสตร์นั้นๆ อย่างเรื่องภาษาและวรรณคดีไทย เธอเรียนจากพ่อ (อาจารย์ ล้อม เพ็งแก้ว) พุทธศิลปะเรียนกับอาจารย์พิริยะ ไกรฤกษ์ เรื่องเกษตรและเมล็ดพันธุ์พืช เดินตามปราชญ์เด็ดชาติริวัทร เข้าป่าและยังมีครูบาอาจารย์อีกหลายคนที่ทำให้เธอนำเรื่องราวมาเขียนในหนังสือ

ส่วน **สุวิธาน พัฒนาไพรวัลย์** นักดนตรีปกาเกอะญอ ปาสนวัดจันทร์ อ.แม่แจ่ม จ.เชียงใหม่ อีกบทบาทเป็น อาจารย์ประจำสาขาการจัดการภูมิวัฒนธรรม มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ สังกัดวิทยาลัย โปธิวิชาลัย แม่สอด

นักเล่าเรื่องผ่านเสียงเพลงคนนี้ไม่เคยละทิ้งรากฐานความเป็นชนเผ่าของตนเอง เขาสื่อสารเรื่องราววิถีวัฒนธรรมชนเผ่าและการอยู่ร่วมกันของคนกับธรรมชาติผ่านบทเพลงภาษาปกาเกอะญอผสมภาษาไทย พร้อมเครื่องดนตรีคู่ใจ “เตหน่ากู”

เขาบอกว่า คนจะมองวัฒนธรรมสองมุมด้วยกัน คือมรดกทางวัฒนธรรม การรักษาคุณค่าและวิถีชีวิต และอีกมุมมองวัฒนธรรมเป็นสินค้า สร้างเรื่องราวเพื่อขายของ

“ในชุมชนของเรา มีคนบอกว่าต้องเอาวัฒนธรรม วิธีการแต่งกายของเราออกมาขาย เหมือนญี่ปุ่นมีแพ็คเกจเดียว แต่มีเรื่องราวสร้างมูลค่าขายได้ในเมืองไทยขายข้าวโพด 1,000 กิโลกรัมได้เงินไม่ถึงพันบาท ก็มีคนสอนเราว่าไม่ได้อยู่ที่ทุนอย่างเดียว แต่อยู่ที่การสร้างเรื่องราวเพื่อเพิ่มมูลค่า แต่สำหรับเราคิดว่าคุณค่าของการเล่าเรื่องคือวัฒนธรรมที่เรามี

“เราสร้างเรื่องราวในเชิงคุณค่า สำหรับผมใช้คำว่าวัฒนธรรมเรื่องเล่าที่บอกเล่าความเป็นมนุษย์”

เรื่องผ่านตัวหนังสือ และปราชญ์ด้านภาษาไทย ผู้เพียรถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับผู้คน วิถีวัฒนธรรมท้องถิ่น ทั้งในภูมิภาคของไทยและในต่างแดน มาอย่างยาวนาน ล่าสุดมีผลงานเรื่อง **นักเล่านิทานและเรื่องอื่นๆ** ของสำนักพิมพ์สวนเงินมีมา บอกว่า ผลงานนักเล่านิทาน เป็นการรวบรวมบทความที่เขียนไว้ นิตยสารสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ตั้งแต่ปี 2544-45

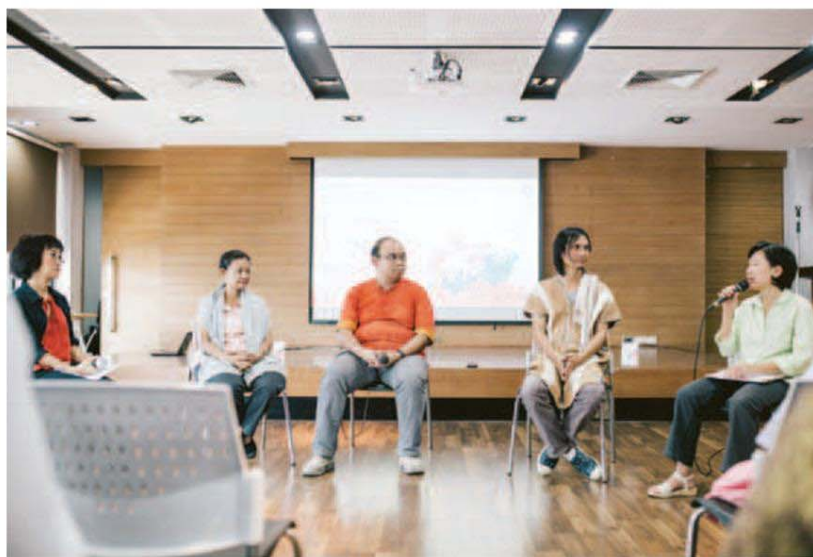
เธอเป็นนักเล่าเรื่องอีกคนที่มีวิญญานแห่งนักผจญภัยและพรสวรรค์สั้นเหลือในการเล่าเรื่อง เริ่มเขียนหนังสือ

ทั้งบทความ บทกลอน บทวิจารณ์และเรื่องสั้น โดยใช้นามปากกาตั้งแต่เรียนอยู่มหาวิทยาลัย นอกจากนี้ยังเคยทำงานประจำกองบรรณาธิการสิ่งพิมพ์หลายสำนัก และเป็นนักวิชาการให้กับองค์กรมากมาย เธอมีบทความตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องในหนังสือพิมพ์และนิตยสาร ตลอดจนสื่อสิ่งพิมพ์ระดับแนวหน้าของสังคมไทย ปัจจุบันเป็นบรรณาธิการและนักเขียนอิสระ

“ปกติจะเก็บสมุดบันทึกที่จดเรื่องราวไว้มีร้อยกว่าเล่ม แต่ละเรื่องมีแรงบันดาลใจในการเขียนในช่วงเวลาที่

ไม่เหมือนกัน เราชอบที่จะบันทึกเรื่องราวในอดีต สมัยเด็กๆ ตอนนั่งรถไฟไปโรงเรียนในตัวเมืองเพชรบุรี จะผ่านทุ่งนา เห็นผักตบชวา ดอกบัว รู้เลยว่า ภาพที่เห็นวันนั้นจะไม่มีอีกแล้ว เราก็มองดูด้วยความซาบซึ้งใจ ความทรงจำตั้งแต่วัยเด็กเราก็บันทึกเรื่องเล่า แรกๆ ก็เขียนเล่าให้ตัวเองอ่าน จากนั้นให้คนอื่นอ่านและร่วมเล่ม อย่างนิทานที่เขียนไว้”

เมื่อพูดถึงนิทาน เธอบอกว่า ในวัยสามสิบกว่าๆ มีความเข้าใจเรื่องนิทานอีกแบบ แต่อธิบายไม่ได้ ทำให้เขียนเรื่องเล่าต่างๆ ได้สนุก แต่เมื่ออายุมากขึ้น

ผู้ร่วมเสวนา

นิทานในความหมายของเธอเปลี่ยนไป

“เพราะชีวิตคนเรามีความทุกข์หลายๆ ด้าน เวลาเล่าเรื่อง เราก็มักทำให้เป็นเรื่องตลกขะ ในวัยนั้นก็เข้าใจแค่นี้ก็เขียนออกมาในลักษณะนั้น แม้แต่เรื่องแย่ที่สุด ก็ยังมีมุมที่ตลกอยู่ในนั้น แต่พออายุเยอะขึ้นตำนานและนิทาน คือความพยายามที่จะสื่อสารของมนุษย์ ก่อนมนุษย์จะมีภาษาเขียน พวกเขามีภาษาพูดก่อน และก่อนมีภาษาพูด มนุษย์อยู่กันยังไง เคยสงสัยไหม ระหว่างพวกเขาและสรรพสิ่ง เขาสื่อสารกันยังไง สื่อสารกับต้นไม้กับสัตว์ยังไง นี่แหละคือสิ่งที่ซ่อนอยู่ลึกที่สุดในตำนานและนิทาน แต่ก่อนเขาสื่อสารกันด้วยพลังจิต ทุกตำนานของทุกชนเผ่าในหลายประเทศ สัตว์และต้นไม้พูดได้ เมล็ดพืชพูดได้”

บรรยากาศในงาน

